

LIBRIS

We know
books

FLAVIU GEORGE PREDESCU

Paraclis 1980

1

2007

Chiar la petrecerea prilejuită de ziua tatălui Diplomatului, Paul George Ionescu îndrăzni să zguduie discuțiile mărunte, *small talk*, cu o problemă de muncă. Invitații părură interesați și, atunci, Paul George Ionescu își dădu frâu liber: îi spuse șefului său că o anumită funcționară din minister, mai exact chiar șefa de personal, *greșește* actele angajaților. Ținu să explice că lucrurile se întâmplau astfel pentru ca aceștia să nu primească *drepturile* cuvenite, ori pentru a fi puși în situații profesionale delicate. Asta n-ar fi fost o problemă dacă s-ar fi oprit aici, dar el se arătă dispus chiar să detalieze.

Paul George Ionescu aprecie că se ivise momentul, odată ce Diplomatul ajunsese șeful ministerului și dacă tot apucase să-și formeze o părere cât de cât despre ce se întâmpla acolo, îi ceru să răspundă sincer la întrebările, mai mult de formă, pe care acesta i le puse: „*Ce mai e pe la birou?*“ și „*Ce se mai aude?*“, convins că va primi politețuri. În locul acestora auzi, în schimb, un crud: „*Avem o ticăloasă în minister!*“

Dintr-odată, timpul parcă s-a oprit, iar invitații au renunțat rând pe rând la pălăvrăgeală și s-au uitat cu toții înspre Diplomat, căutându-i privirea verzuie prin cristalul ochelarilor lipsiți de

IBRIS | We know books

rame. Paul George Ionescu avusese ghinionul ca muzica să se oprească tocmai în momentul în care a rostit miezul cuvintelor *infame*. Strașnic răspuns, privit în context, dar total nepotrivit, din ce s-a putut deduce după expresia Diplomatului. La rândul său, Diplomatul căută din reflex privirea părintelui său aniversat, care fusese atent, întrucât nu-l scăpa niciodată din ochi în rarele momente când erau împreună. Mai rău decât ce zisese petrecărețul, l-a enervat expresia de indignare a bătrânului, care nu suporta, din principiu, sinceritatea clamată public.

Astfel că s-a produs între ei un flux de emoții pe care Diplomatul l-a direcționat pe loc în capul lui Paul George Ionescu, sub forma: „*Dacă nu ești în stare să-ți rezolvi problemele la muncă, rămâi peste program!*” Situația a fost stânjenitoare, căci pentru câteva clipe Paul George Ionescu nu și-a putut da seama dacă șeful său glumea sau era serios. Cineva din proximitate, Peggy Iordache, și el consilier la minister și apropiat al Diplomatului, a cerut detalii, iar Paul George Ionescu și-a mutat privirea de la Diplomat, sperând astfel că va scăpa, și a început să-i spună celui care a întrebat că respectiva șefă de personal obstrucționează cu bună știință activitatea oamenilor. Adăugă că, în mod normal, ar trebui să-i aibă într-un fel în grijă, și nu să-i ridiculizeze cu tot felul de șicane.

În timp ce Paul George Ionescu povestea, Diplomatului nu-i venea să creadă că acesta avea îndrăzneala să continue, ba chiar cu un fel de nonșalanță amestecată cu entuziasm, ca și cum *bine că s-a ivit contextul...* Șeful ministerului își urni din nou privirea peste umărul lui Paul George Ionescu, unde se afla Diplomatul cel Bătrân, apoi spre soție, căreia îi șopti cu valoare de concluzie: „*Needucat...*”

Doamna Andreea lăsă ochii în jos, jenată de situație, și când observă că soțului i se părea minor gestul, și că tulburarea lui

afectivă ar fi cerut o empatie mai fermă, îi căută mâna pe sub masă. Diplomatul se împotrivi și și-o puse deasupra, la vedere, pregătit să bată sentențios, în cazul în care Paul George Ionescu va continua povestea cu funcționara.

– Auzi vorbă, zise euforic Paul George Ionescu, cică există o cutumă în minister, și anume să nu-i vorbești niciodată de rău pe cei de la personal!

Câțiva meseni râseră ușor, ceea ce reînnoi obida Diplomatului. Doamna Andreea, îmbrăcată într-o rochie vaporoză *Naramza Clasic*, atinse delicat, cu două degete, bărbia soțului, căutând să îl facă să se uite la ea. Îi șopti ceva, încercând să-i abată atenția, însă Diplomatul era de neclintit în interceptarea cuvintelor care prindeau viața pe buzele consilierului său. Se felicita în gând pentru faptul că nu îl promovase și mai mult decât o făcuse deja, mai ales că acum, în aceste momente, se simțea de-a dreptul trădat.

– Dar ce, este vreo legătură între cei de la personal și cei de la... într-un minister ca al nostru? întrebă retoric Paul George Ionescu și iarăși stârni câteva râsete, de data aceasta ceva mai reținute. Întinse mâna după un pahar cu deschidere largă, pe fundul căruia licărea un cerc purpuriu. Un ospătar uitase să desprindă abțibildul pe care scria cuvântul *Riedel* și, în timp ce bău, Paul George Ionescu îl citi invers, – *ledeiR* – și înghiți restul de licoare cu nuanțe translucide, care băteau în vișiniu.

În triumghiul format între Diplomat, doamna Andreea și socrul acesteia se simțea un fel de amărăciune. Buzele doamnei însă exprimau ceva mai puțin, căci ea îl cunoștea destul de bine pe Paul George și știa că, atunci când acesta afirmă ceva, nu inventează. Încerca să descopere de ce Paul George Ionescu se încăpățâna să continue totuși. Ea știa sigur că, deși tânăr, prietenul soțului său posedă destule resurse de diplomație pe care

acum le ignora. Schiță o întrebare care să-i abată atenția lui Paul George Ionescu, dar Diplomatul, de după un „V” întors, cu coatele pe masă și degetele împreunate, îi spuse șoptind cu colțul gurii: „Lasă-l în pace, nu vezi că parcă vrea cu tot dinadinsul să mă facă de râs?” Doamna Andreea făcu un gest de negare, făcând ca din părul său prins să strălucească discret o perlă *Winterson*.

În acea seară, lucrurile luară o turnură ciudată. Diplomatul curmă brusc discuția și îi zise lui Paul George Ionescu că ar fi mai bine să plece acasă. Surprins și nu prea, invitatul a rămas câteva clipe nedumerit, apoi s-a ridicat, a spus bună seara și a pășit spre ieșire, încercând să zâmbească, iar glasul i-a tremurat în momentul în care doamna Andreea s-a ridicat să-l conducă, mirată și ea de decizia spontană a soțului. Tânărul era gata să plângă. Ar fi vrut să nu fi fost la petrecere sau chiar să se evapore, dacă s-ar fi putut. Rămăsese în minte cu imaginea ochilor verzui ai Diplomatului, care îl biruiseră dojenitori. O secundă se gândi la cele câteva amănunte care îi legau și pe care acum simțea că le confundase cu prietenia. Era alungat de față cu toată lumea, prilej pentru consilierul Peggy Iordache să rânjească și să-i strige tendențios: „*La revedere, Paul George! Să ai o seară frumoasă!*”

Ca un rănit dus la marginea unui teren de sport, după primirea unei grele lovituri – așa se simțise în drumul lui spre ușa din stejar masiv a somptuoasei vile construite, cândva, sub îndrumarea lui Duiliu Marcu.

– Paul..., doar îl știi! A avut zile grele, încercă să-l consoleze doamna Andreea. Chiar a avut niște zile mai proaste! Îți spun sigur, încearcă să nu pui la suflet!

Băiatul surâse amar și aprobă din priviri.

– Nu..., nu, eu am greșit, îngăimă.

Soția Diplomatului tăcu, apoi continuă:

-În fine, eu nu cred că ai greșit, doar că el e mai dificil și e de-a dreptul *turbat* în anumite zile, atunci când se adună prea multe probleme.

La auzul cuvântului *turbat*, Paul George Ionescu tresări. Mai auzise cândva expresia. Admiră în sinea lui faptul că doamna Andreea se străduia să detensioneze relația dintre Diplomat și el.

A doua zi, telefonul din minister sună și Paul George Ionescu află că este chemat. Se miră, pentru că nu se aștepta ca Diplomatul să mai dea vreun semn de viață prea curând, ba chiar își imagina că va urma o lungă perioadă de reclusiune. „*Ce mi s-ar putea întâmpla?*“, se întrebă în timp ce porni spre biroul șefului său.

Era o zi toridă, în care venise la birou purtând tricou în loc de cămașă. Acum, fără să se mai gândească măcar o secundă că va fi chemat, venise în pantaloni de costum, dar cu acel tricou cu linii groase, orizontale, galben cu negru, ce-i dădeau o alură de apidă. Urcă șovăitor scările și, pe măsură ce se apropia, simțea tot mai pregnant vaporii unui detergent de covoare și mochete, care dădea locului un anumit tip de originalitate. Urcând scările, etichetă în sinea-i mirosul, numindu-l „*miros de putere*“.

Când se apropia de anticameră, secretara îl văzuse deja pe un monitor și îi ieși în întâmpinare. Se strâmbă la felul în care era îmbrăcat. Paul George Ionescu ridică din umeri, cu expresia omului care se gândise deja la consecințe. Tânăra se apropie de ușă, bătu și, după ce-și lipi urechea de aceasta, detectă un *da*, iar apoi, cu un gest controlat, o întredeschise și, întorcându-se, îl îndemnă din cap să intre. Ionescu îi făcu cu ochiul fără nicio intenție nesperioasă, mai mult pentru a se încuraja și dădu să pătrundă în încăpere. Pentru că nu văzu pe nimeni, se gândi că,

poate, secretarei i se păruse că a auzit ceva. Retrase pasul, dar fata cu ochii cât cepele îl împinse îndărăt în birou, mimând exasperarea. „Păi nu e...“, șovăi el. „Intră!“. Biroul căptușit într-o imitație de piele bleumarin, cu mocheta asortată, se păstra într-o neutră curățenie instituțională. Ordinea dădea o iluzie de spațiu extins.

„Hai odată, ce aștepți?“ se auzi o voce de după ușă, acolo unde era camuflată și o bibliotecă cu rafturi de sticlă. Paul George Ionescu duse mâna la inimă. „Înțeleg că ți-e cald...“, zise Diplomatul. „O să se dea și Cod, dar să nu mai vii îmbrăcat așa, cel puțin cât lucrezi cu mine!“ Subordonatul încuviință din cap, salută apoi și începu să-și plimbe privirea pe un tablou aflat în colțul opus bibliotecii. Nu era prima dată când intra în biroul ministerial, dar ceva parcă era schimbat.

– Ce ai avut aseară, te-ai îmbătat? îl întrebă ministrul cu aparența unei ușoare disponibilități de-a ierta.

– Nici eu n-am știut..., încercă să glumească Paul George Ionescu și, crezând că a răspuns potrivit, așteptă reacția Diplomatului, dar privirea lui verzuie se întunecă. În birou, parcă se făcuse dintr-odată frig.

– Știi ce mi-a zis taică-meu? Dar nevastă-mea?

Paul George Ionescu mări ochii.

– Că se vede pe tine că ai probleme psihice...

Cele spuse de Diplomat, căzute ca un trăsnet, îl amuțiră pe omul care-i stătea în față. Aruncă ochii pe o vază pictată și, preț de câteva clipe, o invidie pentru ceea ce era și că nu avea neșansa de-a fi om, mai ales atunci și acolo.

– Da, taică-meu a zis chiar că, după părerea lui, ai probleme grave, iar nevastă-mea a zis că îți trebuie un tratament psihiatric, continuă să mintă Diplomatul.

Tânărul se uită în jos. Simți ca o strângere de gât.

LIBRIS | We know books

- Nu știu..., vom vedea, vom vedea cum vom proceda. Ceva trebuie făcut oricum..., continuă pe un ton grav șeful ministerului.

Pe șoseaua mult prea circulată de lângă clădire, o salvare încerca să-și facă loc. Mai mereu, pe banda care avea verde intermitent la dreapta, se opreau mașini care intenționau, de fapt, să meargă înainte. Se întâmplase și de această dată o astfel de situație, iar salvarea insista amuțind totul în jur. Schingiuită, sirena părea că își dă duhul în biroul Diplomatului. *Chematul* simți iarăși acel parfum. Ministrul scăpă o înjurătură printre dinți și își mută atenția de la *vizitatorul* său. Secunda de răgaz îi făcu bine *osânditului*. Profitând de împrejurare, își trase sufletul și se gândi câteva clipe ce ar putea spune. Nimic nu părea să-l mulțumească pe Diplomat.

- Nu mi-a plăcut ce am văzut aseară..., sâsâi posomorât, vrând să răzbată cu glasul stins prin tânguirea sirenei stăruitoare.

Ecoul se pierdu în depărtare, mașina părea eliberată de obstacol și se îndepărta, ducând cu ea vacarmul de motoare și claxoane.

Liniștea se reinstală la fel de rece.

- Și uite așa ai stricat petrecerea! A trebuit să plec, pentru că m-ai enervat și, dacă am plecat eu, n-a mai vrut nici taică-meu să stea. Dacă n-a mai stat... *sărbătoritul*, îți imaginezi, n-au mai rămas nici oaspeții. Să știi că nevastă-mea chiar a plâns acasă!

Sună telefonul ministerial. Diplomatul îl ridică.

- Nu!

Se întoarse și făcu un gest în aer.

- Am spus că nu acum...

Îl puse la loc. Semăna cu un judecător care a ridicat ochii de pe dosar.

– Știi... m-am gândit. M-am gândit chiar bine. Te rog să mergi acasă o vreme!...

Paul George Ionescu făcu semn cu degetul mare, ca un *Like*, căruia îi dai drumul pe spate, ca unei sticle de băutură, arătând spre ușă. Ministrul reacționează energic, iritat.

– Nu *aici* acasă, ci la tine acasă..., reconfirmă cu vocea stinsă, nemaivând puterea să se uite la el.

Aruncă o privire la pantofii lui uzați. Își stăpâni un sentiment de milă amestecată cu un fel de furie și, pentru o clipă, se întrebă ce caută în biroul lui acest băiat cu pantaloni de costum, tricou... ieftin și pantofi vechi. De unde apăruse în viața lui? Își sufocă gândurile și, ca să mai scadă tensiunea, îl întrebă ce salariu are. Paul George Ionescu îi spuse și interlocutorul ridică din sprâncene mirat, apoi dădu dezaprobator din cap. Printr-un gest sincer, întrebarea întări cele spuse, dar Diplomatul deja săltase receptorul și îi spuse secretarei să-i facă legătura cu „ăia de la Personal“. Așteptă iarăși câteva clipe și apoi primi răspunsul că respectivii sunt într-o ședință cu domnul secretar de stat Arvinte C. Emanoil. În timp ce aștepta o legătură cu secretarul de stat, Diplomatul îl întrebă ce a fost cu gluma cu *personalul*.

Ritmul inimii se înteeți. Pentru o clipă doar, ar fi vrut să fie oriunde, numai acolo nu.

– A fost o glumă proastă, îngăimă Paul George Ionescu vinovat.

– Bine că recunoști, continuă indignat ministrul, apoi, părăsit de răbdare, aruncă receptorul în furcă.

– Habar n-ai pe cine... Știi ce? Te rog să te duci acasă!

LBRIS | We know books

Paul George Ionescu încuviință din cap, dar tot nu fu sigur că știa exact ce stătea la baza deciziei sau, mai ales, care era scopul măsurii. De ce tocmai acasă?

Iarăși țărâi telefonul, de data asta insistent, aproape violent. Diplomatul răspunse și își schimbă mimica. „*Să intre!*“, apoi spre Paul George Ionescu: „*Vine Arvinte!*“. O bătaie în ușă precedă intrarea tumultuoasă a secretarului de stat care îl țintui direct pe Paul George Ionescu. Două cioburi albastre îl săgetară, dar tânărlul se apără uitându-se în altă parte.

– He he, frumos tricou, să-l stăpânești sănătos!

Dezamăgirea ministrului se împrăștiă.

– Mda, i-am spus și eu, mormăi Diplomatul jenat. Sunt tineri și neinstruiți, ce naiba să facem? completă cu un soi de scuză în glas.

Era pentru prima dată în acea zi când Paul George Ionescu auzea și un alt ton: „*Sunt tineri și neinstruiți, ce naiba să facem?...*“ îi suna acum cald și parcă îi îmbălsăma sufletul, după toată tensiunea de care avusese parte. Practic, așa era Diplomatul pe care îl știa, *deci tot el era*, își spuse, doar că, până la venirea secretarului de stat, Arvinte C. Emanoil se prefăcuse mai mult că-l dojenește, iar acum, întocmai ca un părinte, îi lua apărarea și dacă nu musai prin cuvinte, măcar prin ton, care poate fusese o scăpare, dar era ceva mai mult decât nimic.

– În ce problemă m-ați solicitat, *Excelență?* i se adresă Arvinte Diplomatului.

Liniștea prinse din nou cheag. Șeful ministerului se dezmetici:

– În... ăăă... păi nu pe tine te căutasem!

Arvinte făcu o piruetă care îl puse în relief.

– Știu, dar cei de la personal erau chemați la mine. Voiam să verific, căci au greșit ceva...

Diplomatul tresări.

– Ce au greșit?

– Niște sporuri...

Iarăși liniștea aceea densă și enervantă.

– Sporuri?

– La niște drepturi..., bâigui Arvinte.

Diplomatul insistă:

– Drepturi? Adică?

– Permiteți să discutăm între patru ochi?

Paul George Ionescu porni spre ușă. Secretara îl întâmpină curioasă. Era o tânără proaspăt măritată, îmbrăcată în salopetă gri, care masca un tricou alb pe care scria mare *LOVE*. Aerul de neastâmpăr i se citea în privire și bretelele parcă îi trădau o ștregărie cu greu stăpânită.

– Ce mai e? șopti roasă de indiscreție.

– *Tre'* să discute între patru ochi, murmură Paul George Ionescu.

– Și de ce îți tremură vocea? simulă ea nedumerirea.

– Nu..., nu-mi tremură, ori poate îmi tremură de la aerul condiționat, glumi Paul George Ionescu.

Ding-dang! Soneria o chemă pe secretară. Deschise încet ușa și auzi doar „*Mai repede!*“. În același timp, Arvinte C. Emanoil ieși în viteză, aproape ciocnindu-se de Paul George Ionescu. „*Eh, eh?!*“ Paul George Ionescu își ceru scuze, dar secretarul de stat dădu din mână oarecum plictisit. Intră, dar cu o și mai mare strângere de inimă.

Înăuntru, Diplomatul, roșu ca un rac, îi spuse:

– Te duci acasă la tine! Iar ca să fie clar, întări: De unde ești tu și mai vii peste vreo două săptămâni! Dar nu vii de capul tău, ci aștepți să-ți dau eu semn!

Consilierul încuviință nedumerit.

LIBRIS

We know
books

– Măi, omule, n-ai venit bine și deja mă bagi în belele!..., acuză Diplomatul fără să poată impregna prea multă severitate în vorbe.

Tocmai pentru că simți asta, Paul George Ionescu se posomorî. Nu îndrăzni să întrebe ce s-a întâmplat. Așteptă un gest din care să înțeleagă dacă să plece sau să mai rămână în birou. Diplomatul îi făcu un fel de semn amical să dispară. Dădu să iasă, chiar apăsă pe clanță, când șeful Ministerului se răzgândi și îi arătă să se întoarcă. Îi povesti pe scurt că cei de la resurse umane, care îi sunt direct subordonați, nu au acordat niște sporuri și norme, astfel încât s-au strâns *miliarde* neacordate. În final, cu tonul pe care îl știa de multă vreme, Paul George Ionescu mai auzi: „*Vino peste două săptămâni, fără să aștepti să te chem eu!*“
